

om året. Så det er jo ikke noget, som på nogen måde underminerer vores velfærdssamfund. Det samme kan man sige, i forhold til hvad det koster at sænke selskabsskatten; det er heller ikke noget, der koster meget. Til gengæld giver det gode indtægter at komme af med efterlønnen. Det giver gode indtægter til begrænse dagpengeperioden. Det giver en dynamik på vores arbejdsmarked.

Man kunne bruge alle de midler – de 42 mia. kr., som vi kunne have haft ekstra på grund af et forhøjet BNP – til massive investeringer i ny teknologi, i uddannelse, på socialområdet, i forhold til iværksætteri og produktionsudstyr, i forhold til at udvikle den private sektor, i forhold til at skabe en meget bedre og mere attraktiv offentlig sektor. Vi kunne have brugt energien på at fokusere på, hvordan vi får mere konkurrence og mindre administration.

Alt det ville vi gerne have haft på dagsordenen fra Liberal Alliances side, men det er bestemt ikke det, der har været på dagsordenen i dagens debat. Det har været kampen om, hvem der havde den bedste gode vilje. Det har været kampen om, hvorvidt man fra regeringens side havde forudset den nuværende finansielle krise godt nok eller ej – som om der var nogen fra oppositionens side, der for alvor havde forudset den finansielle krise, som Danmark også blev ramt af. Så i stedet for at have haft en abekastningsdiskussion i dag kunne vi have haft en debat om, hvordan Danmark kunne reformere sig vej ind i den nye og den næste vækstperiode, som kommer. Det er den diskussion, som vi godt ville have haft fra Liberal Alliances side.

Det blev ikke i dag. Til gengæld er der så efter debatten i dag åbnet op for de årlige finanslovsforhandlinger. Liberal Alliance vil gå ind i de forhandlinger med højt humør og en tro på, at vi kan være med til at sætte nogle fingeraftryk – ikke voldsomme fingeraftryk, ikke fingeraftryk i retning af de punkter, som jeg har opsummeret her, og som vi meget gerne ville have set på dagsordenen. Men på andre enkle, udvalgte områder med udgangspunkt i det materiale, der er lagt frem, vil vi forsøge at præge og være konstruktive og forhåbentlig også indgå i og være en del af den samlede finanslovsaftale, sådan som vi også var det sidste år. Det er det mål, vi vil gå til arbejdet med, og det er også det, som vi håber at lykkes med.

Kl. 17:33

Formanden:

Tak til hr. Anders Samuelson. Der er ingen, der har bedt om korte bemærkninger. Den næste ordfører er fru Juliane Henningsen.

Kl. 17:33

(Ordfører)

Juliane Henningsen (IA):

De fleste herinde har naturligt nok haft finanskrisen som omdrejningspunkt i indlæggene. Mange udtrykker kritik og bekymring i diskussionen om de politiske løsninger, der er valgt for at styre Danmark gennem den her krise. I Grønland har vi selvfølgelig samme diskussion. Vi har for længst etableret kriseberedskab, for der er lavvande i landskassen, og vi har det største underskud på handelsbalancen i 40 år. Landets største virksomhed, Royal Greenland, har modtaget en stor kapitalindsprøjtning for at undgå betalingsstandsning. Også vores flyselskaber kommer snart i vanskeligheder. Det skyldes især stigende lufthavnsafgifter. Statens Luftfartsvæsen har fastsat afgiftsforhøjelser for grønlandske og færøske flyselskaber på intet mindre end 456 pct. For alle andre selskaber er forhøjelsen blot 19 pct. Det kommer til at virke urimelig konkurrenceforvridende på vores flyselskaber, som tvinges til at hæve priserne, så derfor tager vi i den nordatlantiske gruppe sagen op med regeringen nu.

Den grønlandske regering, Naalakkersuisut, egen finanslov, som blev fremlagt i sidste uge, bærer tydeligt præg af krisen. Uanset hvordan man vender og drejer det, er krisen tegn på, at vi må ændre kurs. En ny begyndelse er præcis det, selvstyret giver os i Grønland. Den åbner op for, at vi kan hjemtage endnu 30 sagsområder med det politiske og økonomiske ansvar, der følger med. Den fastfryser bloktilskuddet på maksimum 3,4 mia. kr. og klarlægger fordelingen af råstofindtægter mellem Grønland og Danmark. Det kan man se af årets forslag til finanslov.

Vi har forpligtet os til at overtage det økonomiske og politiske ansvar på stadig flere sagsområder, fordi vi tror på egne evner og vil en fremtid, hvor det danske bloktilskud er fortid. Vi er på vej mod uafhængighed, men vi er der ikke endnu. Eksempelvis er vi stadig helt og aldeles afhængige af oplysninger fra det danske Finanstilsyn. Det er angstprovokerende i krisetider som disse at opleve, hvordan Finanstilsynet er fuldstændig lukket med hensyn til oplysninger om vores banker. Derfor ser jeg meget frem